

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab anno Christi 1351 usque ad annum 1414

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1768

VD18 90118278

§. 38. Concilium Aquilejense.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66293](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66293)

ibidem mansit: deinde totam Genuen-
fium oram maritimam percurrit.

Sæcul. XV.
A.C. 1409.

Deinde Galliam usque ad Flandriam
peragravit semper de rebus divinis verba
faciens. Ob famam suam Rogatus a Re-
ge Henrico venit in Angliam, Scotiam, &
Hiberniam. In Franciam reversus ma-
nebat aliquamdiu in Vasconia, & apud
Pictones. Annum 1407 finiit in Arver-
nia; & Claromontii per hebdomades Do-
minico Adventui sacras e suggestu ad po-
pulum dixit. Anni sequentis partem Lug-
duni, partem Aquis Sextiis egit; ubi ver-
sabat sub finem Octobris: tum Massiliæ
se commisit mari Granatense regnum adi-
turus.

§. XXXVIII.

Concilium Aquilejense.

Gregorius quoque anno 1409 habuit ^{Sup. S. 15:}
suum concilium, cui Pentecosten ^{Conc. pag.}
hujus anni præstituerat per litteras 2 Ju-
lii anno 1408 datas. Indixerat illud in
provinciam Aquilejensem generatim, nul-
lum locum singularem nominans. At
per litteras 19 Decembris scriptas designa-
vit Austriam prope Utinum in dioecesi A-
quilejensi sitam: unde factum, ut hodie-
ni quidam id concilium in Austria Ger-
maniæ provincia celebratum putent. Ses-
sio prima erat anniversario augustissimi
Sacramenti die 6 Junii anno 1409. Tam

Uu 3

pauci

Secul. XV.
A. C. 1409.

pauci aderant Præsules, ut Gregorius congereretur sessio alteram differre in vigesimum secundum ejusdem mensis, ac tres Episcopos Venetias mittere, qui provinciae Præsules ad ipsius concilium accerserent, in anathema incursum, nisi parerent. At Veneti de Doctorum sententia Alexandrum V agnoscebant Papam; etsi Gregorius popularis ipsorum erat.

Secunda sessio absolvebatur pronuntiatione sententiae contra Petrum Lunium, ac Petrum Cretensem: aliter enim Concilium haud nominabat Papam Alexandrum: illorum electiones declarabat nullas, & sacrilegas; ipsos autem schismaticos manifestos, ideoque omni dignitate delapsos; & omnia eorundem quasi Paparum acta rescindebat. Hac in sententia consistebat effectus totus concilii: eaque lata Gregorius e dioecesi Aquilejensi quamprimum abiturus die Jovis 5 Septembris anno 1409 ultimam sessionem habuit: ubi promulgabatur scheda, cujus hæc erat summa:

Th. Niem.
l. 3, c. 46.

Sanctus pater noster Papa Gregorius XII iterum spondet abdicationem pontificatus; si Petrus Lunius, ac Petrus Cretensis præsentes ipsi eodem in loco de suis juribus existimatis decesserint. Atque ne loci difficultas impediatur Ecclesiae pacem, Ruperto Romanorum, Ladislao Hiero-

Hierosolymæ, ac Sigismundo Hungariæ Regibus jam nunc dat plenam facultatem communi consensu eligendi locum, ac destinandi diem, in quem Papa illuc veniat. Si adversariis hoc non placeat; Papa eis omnium partium dissidentium concilium generale convocandi, hujusque locum deligendi potestatem plenam jam nunc facit, paratus illuc venire ipse, stareque in eo, quod inibi decretum fuerit.

Sæcul. XV.

A. C. 1409.

Hæc scheda iterum nihil erat aliud, quam Gregorii machina, qua concordiam volebat avertere. Constabat enim Sigismundum, & Ladislaum ab annis viginti & amplius inter se capitali odio discrepare. Sigismundus pariter adversabatur Ruperto in locum sui fratris Wenceslai electo Romanorum Regi. Nec minor erat discordia Rupertum inter & Ladislaum hostem Imperii habitum. Sic fucum faciebat Gregorius perhibens hos tres Principes posse ad pacem Ecclesiæ communem conferre operam.

c. 47.

c. 48.

c. 45.

Vide jam, quid eum impulerit ad relinquendum Aquilejense territorium! Specto sibi Patriarchæ Antonio Panciari- no exauthorato suffecerat Episcopum Concordiæ Antonium Pontinum Venetum. Cum illius amotio Venetis displiceret, metuebat Gregorius, ne capiendum se ipsum curarent; exequendo sententiam Concilii Pisani. Igitur e terris eorum

Ughel. to. 5.

p. 131. 335.

U u 4

pro-

Sæcul. XV.

A. C. 1409.

Th. Niem.

c. 45.

properabat egredi, Regemque Ladislaum per litteras orabat, ut hoc ipsius iter adjuvaret. Rex ad portum Austriæ vicinum duas ei triremes misit, & armatos quinquaginta circiter, qui eum præsidii causa eo usque comitarentur.

§. XXXIX.

Gregorius fugit.

Postquam advenerant, Gregorius ad abeundum cum eis, quam poterat, occultissime se parabat. At Veneti, quibus res subolebat, quorundam negotiorum se contingentium causa Oratores ad eum miserunt. His ille diem statuit, qua responsum acciperent: sed antea quadam die profanis indutus vestibus primo mane conscenso equo discessit duos inter pedestres comites. Hi, qui per Patriarcham Aquilejensem, aut per Venetos in insidiis collocati erant, illum pro mercatore, aliove laico habitum libere prætervehi sinebant, quod se ob unicum hominem equestrem in apertum conijcere nolent. Sed paulo post exiit ex urbe Paulus Gregorii Camerarius, & arcanus Judex in amictu rubro quasi magnus quidam Præsul, & inter armatos quam plurimos a Rege Ladislao missos. Sequebantur illum etiam mulæ, aliaque jumenta multa Gregorii sarcinas dorso portantia.

Infi-

c. 49.